

Overtrædelse af disse, for saa betaler det sig udmærket at overtræde Fredningsbestemmelserne og tage sin lille Bøde. Det nytter heller ikke at have udmærkede Fredningsbestemmelser, hvis man ikke har en rationel Ordning af selve Besiddelsesforholdet af Jagten. Alle disse Bestemmelser maa arbejde Haand i Haand, for at det Formaal kan blive virkeliggjort, som jeg altsaa mener er Hovedformaalet for den højtærede Landbrugsminister, nemlig Værnelsen af den danske Nationalfauna.

Hvorledes har nu den højtærede Minister løst denne Opgave i det foreliggende Lovforslag? I mine Øjne saa slet, som det overhovedet er muligt. Lad mig begynde med de første Bestemmelser, dem om Jagtens Besiddelsesforhold. Hvorledes vil det gaa, hvis den højtærede Landbrugsministers Forslag bliver ført ud i Livet, saaledes at Brugere har lige Jagtret med Ejeren? Det vil simpelt hen med matematisk Sikkerhed gaa saaledes, at i Løbet af to Aar vil der ikke findes mere Landvildt her i Landet, i hvert Fald ikke paa Øerne. Det er ganske udelukket for Ejere at opretholde den Vildtbestand, som det hidtil har været muligt at holde, hvis enhver Bruger, enhver Lejehusmand med et Par Skæpper eller med en Tønde Land har Lov til at jage frit paa dette Terræn i hele Jagttiden.

Sagen er nemlig den, at vore Landboere desværre ikke er nær saa langt fremskredne i Forstaaelsen af deres kulturelle Forpligtelser, naar det gælder Værnelsen af den danske Fauna, som de er, naar det gælder om at vise sig som Dyrevenner ligeoverfor deres tamme Dyrebestand. I den sidste Henseende staar vore Landboere meget højt, de værner og hæger om deres Dyr med en enestaaende Omsorg og Forstaaelse, og de vilde skamrødme ved Tanken om at behandle deres tamme Høsebestand og deres Tamænder, deres Kaniner og Geder og Faar paa samme Maade, som de behandler Vildænder og Fasaner, Agerhøns, Harer og andet Vildt. Hvorledes bærer nemlig Flertallet af Landboere sig ad i den Tid, Jagten er tilladt? De nedskyder simpelt hen i den Tid paa deres Lod Rub og Stub, alt, hvad de kan overkomme, de skyder til Bunds, det er en fuldkommen Udryddelseskrig i den Tid, Jagten er inde.

En virkelig Jæger vil, naar han er ude i Agerhønsetiden at skyde Agerhøns og træffer en Agerhønsflokk, aldrig skyde dem ned til Bunds, men altid levne en Stamme til Formerelse. 8—9 Stykker er en passende

Stamme at efterlade af en Agerhønsflokk. Men Landboerne skyder dem ned til sidste Individ. Paa en Husmandslod gaar Jagten Dag efter Dag Lodden over, og paa Gaardmandens Areal ligesaa, indtil der bogstaveligt talt er rensat paa Reviret, saa der kun efterhaanden kommer spredt og tilfældigt Vildt ind derpaa; det holdes rent, det holdes nedskudt til Bunds.

Naar det er saaledes, naar det drejer sig om Ejeren, hvorledes vil det saa blive, naar Smaabrukerne inde paa Godserne, hvis Jorder hidtil har været Hovedhjemstedet for vort Vildt, faar samme Adgang? Saa er det simpelt hen fuldkommen umuligt for Godsejeren, selv med den bedste Villie, at opretholde Vildtbestanden; saa kan han akkurat lige saa godt følge samme Fremgangsmaade som de andre, nemlig skyde ned til Bunds. Og det kan Godsejeren tage sig overmaade let, for de store Godsejere har Raad til at leje Jagt andre Steder. Vi kan leje Rypejagt i Norge, hvis det skal være, og Elgjagt i Sverige, Bekkasinjagt ved Skern og Andetræk ved Filsø og Limfjorden. Vi kan sagtens faa vore Jagtlyster tilfredsstillet.

Men hvem der ikke faar Fornøjelse af den højtærede Landbrugsministers Jagtbestemmelse, er alle de smaa selvejende Gaardmænd og Husmænd, som ligger ude i Periferien omkring de store Godser, hvorfra Vildtet spredes ud, thi de faar ikke en Fjer mere at skyde, hvis denne Jagtløv gaar igennem. Og hvem der heller ikke faar Glæde af det, er i Virkeligheden de Smaabrugere, som den højtærede Landbrugsminister særlig har fundet det magtpaaliggende at drage Omsorg for. De faar heller ingen Glæde af Jagtretten efter et Par Aars Forløb, naar alt Vildt er blevet skudt ned af Ejer og Godsejer. Saa kommer der heller ikke Spor til dem. Saa det Formaal, den højtærede Minister vil opnaa, nemlig i særlig Grad at varetage Smaamandsklassens Interesser paa dette Omraade, bliver fuldkommen forfejlet, han opnaar lige det modsatte.

Jeg ønsker absolut ikke her at tale for Godsejernes Jagtinteresser, for det er, som jeg har sagt: de er i Stand til at klare sig, de faar nok deres Jagtlyst tilfredsstillet. Jeg taler udelukkende i den danske Faunas Interesser, og jeg forsikrer den højtærede Landbrugsminister, at hvis det er den, han vil varetage, kunde han ikke gøre det paa en u hensigtsmæssigere Maade end her foreslaet. Og det burde være det fornemste Hensyn for ham. Men lad gaa endda, det er jo menneskeligt at varetage Smaamands-